

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci žalobce: **Obec Kravaře**, se sídlem náměstí 166, 47103, Kravaře, zastoupený JUDr. Ondřejem Bultasem, advokátem se sídlem Praha 10, Ruská 40, proti žalovanému: **Úřad na ochranu osobních údajů**, se sídlem Praha 7, Pplk. Sochora 27, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2013, č.j. UOOU-06635/13-20,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou ke zdejšímu soudu domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2013, č.j. UOOU-06635/13-20 (dále také jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým byl zamítnut jeho rozklad a potvrzeno rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů č.j. UOOU-06635/13-14. ze dne 13. 9. 2013 (dále také jen „*prvostupňové rozhodnutí*“). Ve správním řízení bylo pravomocně rozhodnuto tak, že žalobce v souvislosti se zpracováním osobních údajů osob podezřelých ze spáchání přestupku, jako správce osobních údajů podle § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*zákon o ochraně osobních údajů nebo zákon č. 101/2000 Sb.*“), zveřejnil prostřednictvím svých webových stránek umístěných na internetové adrese www.new.kravarecl.cz dne 1. srpna 2013 oznámení přestupku obsahující osobní údaje xxxxxxxxxxxxxx, a to v rozsahu jméno, příjmení, obec, ve které má bydliště, a informace o údajném spáchání přestupku spolu s popisem skutku, a dále dne 2. srpna 2013 zveřejnil

oznámení přestupku, které obsahovalo osobní údaje xxxxxxxxx, a to v rozsahu jméno, příjmení, obec, ve které má bydliště, a informace o údajném spáchání přestupku spolu s popisem skutku, čímž porušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, tedy povinnost zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, k němuž byly shromážděny a k jinému účelu jen v mezích ustanovení § 3 odst. 6 tohoto zákona, nebo pokud k tomu dal subjekt údajů předem souhlas. Tím spáchal správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů, neboť zpracovával osobní údaje způsobem, který neodpovídá stanovenému účelu, za což se mu v souladu s § 45 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů byla uložena pokuta ve výši 30.000 Kč a dále podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*správní řád*“), povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobce v podané žalobě namítá, že žalovaný dospěl ve svém rozhodnutí k závěru, že údaje zveřejněné na předmětných webových stránkách – tedy jméno, příjmení a jméno obce – jsou osobními údaji podle ust. § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., neboť se vztahují k jednoznačně určenému resp. určitelnému subjektu údajů. Z popisu předmětného skutku v rozhodnutí však plyne, že žalobce před zveřejněním předmětných údajů na svých webových stránkách, provedl anonymizaci osobních údajů ve smyslu ust. § 4 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů, když znečitlnil elektronickým začerněním údaj o datu narození, místu narození, adresu trvalého bydliště a identifikační číslo dokladu (občanského průkazu). Žalobce podle svého názoru postupoval v souladu se zákonem, když osobní údaje těchto subjektů znečitlnil, čímž objektivně znemožnil možnost jejich přímé či nepřímé identifikace a zveřejnil tak pouze údaje anonymní ve smyslu cit. ust. § 4 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů. Žalobce má za to, že podle jména, příjmení a názvu běžné obce (obec Kravaře má téměř 1000 obyvatel) nelze, bez dalších individuálních speciálních vlastností identifikující osoby (např. osoby blízké, svědkové události, sousedé), danou osobu kontaktovat (ztotožnit).

Žalobce dále napadá závěr žalovaného, podle něhož „*aby se jednalo o osobní údaj, postačuje, aby subjekt údajů mohl identifikovat i velmi malý počet osob, např. někteří obyvatelé obce, v níž subjekt údajů bydlí. Skutečnost, že se v případě účastníka řízení jedná o malou obec, možnost identifikace subjektů údajů zvyšuje*“. Tato argumentace podle jeho názoru neodpovídá výše uvedené definici osobních údajů, ale je v rozporu s obecně uznávaným odborným výkladem ve Stanovisku č. 4/2007 PRACOVNÍ SKUPINY PRO OCHRANU ÚDAJŮ zřízené podle článku 29 směrnice 95/46/ES (dále také jen „*Směrnice*“), vyjadřující se k pojmu „osobní údaje“, přijaté dne 20.června 2007 (dále jen „*Stanovisko*“). Uvedená Směrnice EU vyžaduje, aby se informace týkaly fyzické osoby, která je „identifikovaná nebo identifikovatelná“. Stanovisko dochází k závěru, že „obecně lze fyzickou osobu považovat za „identifikovanou“, jestliže je ve skupině osob „odlišena“ ode všech ostatních příslušníků této skupiny. V souladu s tím je fyzická osoba „identifikovatelná“, jestliže je možné ji identifikovat, ačkoli dosud identifikována nebyla.“ Výše citovaný závěr žalovaného, že je „postačující, aby subjekt údajů mohl identifikovat i velmi malý počet osob“, je v rozporu nejen s citovanou judikaturou, ale také s tímto obecně uznávaným odborným výkladem ve Stanovisku, když tento „velmi malý počet osob“ daný subjekt může identifikovat právě a pouze proto, že jej znají, a tedy proto, že jej již někdy dříve identifikovali. Stanovisko dále uvádí, že identifikace se obvykle provádí pomocí určitých zvláštních informací, které můžeme nazývat „identifikátory“ a které mají zvláště výsadní a těsný vztah ke konkrétnímu jednotlivci. Běžné jméno a příjmení nepostačí k identifikaci – tj. jednoznačnému určení – osoby v celé populaci země. Bod 26. odůvodnění Směrnice uvádí, že „pro určení, zda je osoba identifikovatelná, je třeba přihlídnout ke všem prostředkům, které

mohou být rozumně použity jak správcem, tak jakoukoli jinou osobou pro identifikaci dané osoby“. Stanovisko tak podle tohoto bodu dochází k závěru, že: „pouhá hypotetická možnost jednoznačného určení nějaké osoby nepostačuje k tomu, aby tato osoba byla považována za „identifikovatelnou“. Jestliže s přihlédnutím ke všem prostředkům, které mohou být rozumně použity jak správcem, tak jakoukoli jinou osobou, taková možnost neexistuje nebo je zanedbatelná, daná osoba by se neměla považovat za „identifikovatelnou“ a informace o ní by se neměly považovat za „osobní údaje“. Žalobce v této souvislosti zdůrazňuje, že identifikovatelnost, neboli - v souladu s výkladem Nejvyššího správního soudu – kontaktovatelnost, je v daném případě na základě jména, příjmení a obce zcela zanedbatelná a tyto údaje tak nejsou údaji osobními ve smyslu § 4 zákona ochrany osobních údajů.

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž důvody, které ve vyjádření uváděl, jsou obsahově obdobné, jako důvody napadeného správního rozhodnutí.

V odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí je mj. uvedeno, že údaje o fyzické osobě v rozsahu jméno, příjmení, obec, ve které se dotýčný zdržuje nebo bydlí, jsou ve spojení s popisem spáchaného přestupku, i s ohledem na velikost obce (836 obyvatel podle webových stránek <http://new.kravarecl.cz/o-obci/>), osobní údaje ve smyslu § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., neboť se vztahují k jednoznačně určenému, resp. určitelnému subjektu údajů. V případě žalobce došlo ke shromáždění osobních údajů, dále k jejich předání městu Česká Lípa a následně také ke zveřejnění prostřednictvím webových stránek. Žalobce tím, že eviduje jednotlivé přestupky a následně je předává k projednání městu Česká Lípa, kterému na základě veřejnoprávní smlouvy poskytuje za projednání věci úplatu, zpracovává osobní údaje podezřelých ze spáchání přestupku a stává se tak jejich správcem ve smyslu § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb., a tedy odpovídá za dodržování povinností stanovených pro jejich zpracování zákonem č. 101/2000 Sb. Jelikož zákon č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), zákon 200/1990 Sb., o přestupcích, ani žádný jiný právní předpis neobsahuje podmínky zveřejňování osobních údajů podezřelých ze spáchání přestupků projednávaných obcí, je nutno dojít k závěru, že se na daný postup vztahuje obecná úprava nakládání s osobními údaji obsažená v zákoně č. 101/2000 Sb. Žalobce je jako správce osobních údajů podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb. povinen nakládat s osobními údaji pouze v souladu s účelem, pro který byly shromážděny; zpracovávat osobní údaje k jinému účelu lze, jen pokud k tomu dal subjekt údajů předem souhlas, případně pokud se na takové zpracování vztahuje některá z výjimek dle § 5 odst. 2 písm. a) až g) zákona č. 101/2000 Sb. Současně je také správce povinen dbát práva na ochranu soukromého a osobního života subjektů údajů. V případě žalobce byla účelem zpracování osobních údajů podezřelých ze spáchání přestupků evidence těchto přestupků a jejich předání k vyřízení městu Česká Lípa, přičemž zveřejněním osobních údajů prostřednictvím webových stránek byl tento účel zjevně překročen a osobní údaje byly současně zveřejněny bez souhlasu dotčených osob.

V odůvodnění napadeného správního rozhodnutí je pak mj. uvedeno, že osobním údajem se podle § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb. rozumí jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů, přičemž subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu. Z definice pojmu osobní údaj rozhodně nevyplývá, že by subjekt údajů musel být jednoznačně identifikovatelný pro kohokoli, a proto podle názoru žalovaného k tomu, aby se jednalo o osobní údaj, postačuje, aby subjekt údajů mohl identifikovat i velmi malý počet osob, např. někteří obyvatelé obce, v níž subjekt údajů

bydlí. Skutečnost, že se v případě účastníka řízení jedná o malou obec, možnost identifikace subjektů údajů zvyšuje.

Ke zveřejňování osobních údajů o pachatelích přestupků, natož o osobách ze spáchání přestupku pouze podezřelých, pak žalovaný uvedl, že státní moc lze dle čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Možnost zveřejnit osobní údaje pachatele přestupku dříve vyplývala z § 26 odst. 1 písm. b) zákona č. 60/1961 Sb., o úkolech národních výborů při zajišťování socialistického pořádku, a to formou uložení opatření tzv. veřejné důtky. Také věcný záměr zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (zákon o přestupcích) předpokládá, že za přestupek bude možné uložit správní trest zveřejnění rozhodnutí o přestupku. Z odůvodnění tohoto záměru pak jednoznačně vyplývá, že tento správní trest nebude možné uložit fyzické osobě z důvodu ochrany jejích osobních údajů. V obou výše uvedených případech se však jedná o zveřejnění informací o spáchání přestupků, o nichž již bylo pravomocně rozhodnuto, což nebyl případ žalobce. Zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, však zveřejňování informací o pachatelích přestupků neumožňuje, neboť řízení i jeho výsledek je neveřejné. Postup žalobce tak byl podle názoru žalovaného nezákonný, a to z důvodu, že se v době zveřejnění prozatím nejednalo ani o osoby obviněné z přestupku (dosud proti nim nebylo zahájeno řízení), a i pokud by tyto osoby byly uznány vinnými ze spáchání přestupku, ani tehdy zákon zveřejnění takové informace neumožňuje.

Ve věci samé rozhodl Městský soud v Praze bez nařízení jednání, neboť s tím účastníci vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“).

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

Podle ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů ve znění účinném v rozhodné době: „*Správce je povinen zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, k němuž byly shromážděny. Zpracovávat k jinému účelu lze osobní údaje jen v mezích ustanovení § 3 odst. 6, nebo pokud k tomu dal subjekt údajů předem souhlas, ...*“.

Podle ust. § 45 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů ve znění účinném v rozhodné době: „*Právníká osoba nebo fyzická osoba podnikající podle zvláštních předpisů se jako správce nebo zpracovatel dopustí správního deliktu tím, že při zpracování osobních údajů shromažďuje nebo zpracovává osobní údaje v rozsahu nebo způsobem, který neodpovídá stanovenému účelu [§ 5 odst. 1 písm. d), f) až h)], ...*“.

Podle ust. § 45 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů ve znění účinném v rozhodné době: „*Za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta do výše 5 000 000 Kč.*“.

Žalobce v žalobě napadá výklad žalovaného, týkající se definici pojmu „osobní údaje“, když podle názoru žalobce tak činí v rozporu s čl. 26 Směrnice s tím, že identifikace se obvykle provádí pomocí určitých zvláštních informací, které můžeme nazývat „identifikátory“ a které mají zvláště výsadní a těsný vztah ke konkrétnímu jednotlivci. Běžné

jméno a příjmení nepostačí podle názoru žalobce k identifikaci – tj. jednoznačnému určení – osoby v celé populaci země.

S touto právní argumentací soud nesouhlasí. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2013, č.j. 5 As 1/2011 – 156, který sice posuzuje poněkud jiný předmět sporu, avšak právní závěry zde uvedené se dají použít na posuzovaný případ, dospěl Nejvyšší správní soud k tomuto závěru, s čímž zdejší soud v této posuzované věci souhlasí: „Analýzou definice pojmu osobní údaje se zabývá rovněž směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (dále „Směrnice“), resp. Stanovisko č. 4/2007 Pracovní skupiny pro ochranu osobních údajů zřízené podle článku 29, přijaté dne 20. 6. 2007; v něm se mimo jiné uvádí: „Definice osobních údajů uvedená ve směrnici 95/46/ES zní takto: „Osobními údaji se rozumí veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné osobě (subjekt údajů); identifikovatelnou osobou se rozumí osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména s odkazem na identifikační číslo nebo na jeden či více zvláštních prvků její fyzické, fyziologické, psychické, ekonomické, kulturní nebo sociální identity.

Definice uvedená výše obsahuje spojení několika atributů, které určují jednak povahu informace (množina všech, tj. jakýchkoli informací), a dále vztah mezi informací a osobou („identifikovaná nebo identifikovatelná.) V intencích výše uvedeného lze tak obecně fyzickou osobu považovat za „identifikovanou“, jestliže je ve skupině osob odlišena ode všech ostatních příslušníků této skupiny. V souladu s tím je fyzická osoba „identifikovatelná“, jestliže je možné ji identifikovat (přípona „-elná“ vyjadřuje možnost), ačkoli dosud identifikována nebyla. Tato druhá alternativa proto v praxi představuje prahovou podmínku určující, zda informace vyhovuje definici osobního údaje.

Identifikace se obvykle provádí pomocí určitých zvláštních informací - identifikátorů“, které mají výsadní a těsný vztah ke konkrétnímu jednotlivci. Patří k nim jednak vnější znaky vzhledu dané osoby, jako je výška, barva vlasů, oblečení atd., a nebo vlastnosti osoby, které nejsou bezprostředně vnímatelné, jako je její povolání, funkce, jméno atd. Směrnice tyto „identifikátory“ zmiňuje v definici „osobních údajů“ v článku 2, kde je uvedeno, že fyzickou osobu „lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména s odkazem na identifikační číslo nebo na jeden či více zvláštních prvků její fyzické, fyziologické, psychické, ekonomické, kulturní nebo sociální identity“.

Z výše uvedené definice osobního údaje se rovněž podává, že fyzickou osobu lze identifikovat přímo, či nepřímo.

Přímo může být identifikována osoba zpravidla jménem, nepřímo např. podle telefonního čísla, registračního čísla automobilu, čísla sociálního pojištění, čísla cestovního pasu, apod. Nepřímou identifikaci lze provést rovněž pomocí kombinace významných kritérií, která ji umožňují rozeznat zúžením skupiny, do které patří (věk, povolání, bydliště atd.). Z uvedeného vyplývá, že míra dostatečnosti určitých identifikátorů z hlediska provedení identifikace závisí na souvislostech konkrétní situace. Např. běžné příjmení nepostačí k identifikaci – tj. jednoznačnému určení – osoby v celé populaci země nebo ve velkém městě, ale pravděpodobně bude stačit např. k identifikaci studenta ve třídě nebo ubytovaného hosta v hotelu nebo účastníka konkrétního semináře konaného v daném čase v daném místě.“.

Podstatné pro posouzení identifikovatelnosti příslušného údaje jsou konkrétní okolnosti, za nichž k použití osobních údajů dochází a o jaké údaje se jedná; podstatou věci je pak ochrana těchto osobních údajů. I když se nemusí jednat o přímo uvedené osobní údaje ve smyslu úplného výčtu jednoznačných identifikátorů jednotlivé osoby, ve svém souhrnu i

uvedení pouze některých údajů může vést k identifikaci takové osoby a tím ke zveřejnění jejího osobního údaje.

Výše uvedená Směrnice je jako pramen evropského práva závazná, pokud jde o výsledek, jehož má být dosaženo, resp. váže členský stát ve vztahu ke svému cíli, zatímco formy a prostředky ponechává na volbě členského státu. Směrnice ES/95/46, o níž se žalobce opírá, zakotvuje ve svém článku 1 povinnost členských států zajistit ochranu základních svobod a práv fyzických osob, zejména jejich soukromí v souvislosti se zpracováním osobních údajů. Podle úvodního ustanovení odst. 46 Směrnice vyžaduje ochrana práv a svobod subjektů údajů v souvislosti se zpracováním osobních údajů, aby byla přijata odpovídající technická a organizační opatření, a to jak při přípravě zpracování, tak při jeho provádění, zejména za účelem zajištění bezpečnosti a zabránění jakémukoli nepovolenému zpracování; tato opatření musí zajistit úroveň bezpečnosti odpovídající stavu technického rozvoje a nákladům na jejich zavedení a zároveň přiměřenou rizikům takového zpracování a povaze údajů, které mají být chráněny. Při právním hodnocení jednotlivých ustanovení zákona o ochraně osobních údajů, soud uvádí, že jeho účel je shodný s cíly směrnice (jímž je ochrana jednotlivců v souvislosti se zpracováním jejich osobních údajů, resp. naplnění jejich práva na ochranu před neoprávněným zasahováním do jejich soukromí v souvislosti se zpracováváním osobních údajů a ochrana údajů sama o sobě).

Definice osobních údajů obsažená v ust. § 4 odst. a) zákona o ochraně osobních údajů (*„osobním údajem jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímou identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu“*), pak odráží závěr, že takovým osobním údajem s ohledem na okolnosti případu může být i údaj, který sice není z hlediska identifikace naprosto perfektní, může však k dané identifikaci vést. Definice obsažená v zákoně o ochraně osobních údajů je formulována velmi široce, stejně jako definice obsažená ve Směrnici. Směrnice ani zákon o ochraně údajů bližší vymezení pojmu „osobní údaj“ neobsahuje, toto vymezení provedla judikatura při respektu k rozhodování veřejné správy, která v konkrétních případech rovněž vymezení tohoto údaje provádí.

V dané věci je z odůvodnění správních rozhodnutí patrné, proč žalovaný považuje údaje o fyzických osobách, jejichž údaje byly zveřejněny, za dostatečně identifikovatelné k tomu, aby se jednalo o osobní údaj ve smyslu shora uvedeném. V prvostupňovém rozhodnutí je uvedeno, že *“údaje o fyzické osobě v rozsahu jméno, příjmení, obec, ve které se dotýčný zdržuje nebo bydlí, jsou ve spojení s popisem spáchaného přestupku, i s ohledem na velikost obce (836 obyvatel dle webových stránek) nepochybně osobní ve smyslu § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., neboť se vztahují jednoznačně určenému, resp. Určitelnému subjektu údajů.”* (viz. str. 2 prvostupňového rozhodnutí). Odvolací správní orgán pak tuto správní úvahu ještě doplnil v tom smyslu, že *“na základě jména, příjmení a názvu obce, a také popisu skutku, lze dle odvolacího orgánu subjekt údajů identifikovat a je přitom nepodstatné, zda jej může určit pouze jediná osoba, skupina osob či úplně každý. Z definice pojmu osobní údaj rozhodně nevyplývá, že by subjekt údajů musel být jednoznačně identifikovatelný pro kohokoli, a proto dle odvolacího orgánu k tomu, aby se jednalo o osobní údaj, postačuje, aby subjekt údajů mohl identifikovat i velmi malý počet osob, např. někteří obyvatelé obce, v níž subjekt údajů bydlí. Skutečnost, že se v případě účastníka řízení jedná o malou obec, možnost identifikace subjektů údajů zvyšuje ...”*, v důsledku čehož byl účastník řízení podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb. povinen nakládat s osobními údaji pouze v souladu s účelem,

pro který byly shromážděny; zpracovávat osobní údaje k jinému účelu lze, jen pokud k tomu dal subjekt údajů předem souhlas, což se v posuzovaném případě nestalo.

Výše uvedené právní závěry žalovaného ve své podstatě korespondují s úvahami vyjádřenými ve výše uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2013, č.j. 5 As 1/2011 – 156 v bodu 18, soud tak nemá důvod, aby se od rozhodovací praxe odchýlil. V daném případě se soud s žalovaným ztotožňuje, že uveřejnění těchto údajů bylo v rozporu s právem, přičemž se sice nejednalo o úplné údaje, které danou fyzickou osobu mohou identifikovat, vzhledem k okolnostem případu (velikost obce, jméno a příjmení, popis skutku) však uvedení těchto údajů je osobním údajem, neboť lze vysledovat, o jakou konkrétní osobu v dané obci se jedná. Soud na rozdíl od žalobce takové údaje považuje za identifikovatelné ve smyslu bodu 26 odůvodnění příslušné Směrnice, a to s ohledem na shora uvedené důvody konkrétního případu; rozhodně se tak nejednalo o údaje anonymizované v tom smyslu, že by uvedené osoby nebyly v příslušné obci identifikovatelné. Žalobce sice určitou úpravu provedl, ta však spočívala pouze v neuvedení konkrétního bydliště, což s ohledem na ostatní okolnosti není dostatečné pro závěr, že se jedná o údaje anonymizované. Proto ani nelze odkazovat na žalobcem zmíněné rozsudky Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 5 As 1/2011, 5 As 158/2012), neboť o anonymizované údaje se nejednalo, právní závěry týkající se anonymizace údajů se tak nelze podle těchto právních názorů dovolávat. Rovněž je nutné poukázat (jak již uvedl žalovaný i prvostupňový správní úřad), že v daném případě se nejednalo o pravomocné odsouzení pachatelů a publikaci pravomocného rozhodnutí vydaného v rámci pravomoci příslušného úřadu, ale pouze o procesní úkon v přestupkovém řízení, kdy k odsouzení pachatele přestupku ještě nedošlo.

V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. září 2017

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Z. L.